

Vị tình yêu

Anh – người làm tôi tin vào tình yêu.

Trước đây tôi luôn nói không tin vào tình yêu. Tình yêu là gì? Một thứ cảm xúc không màu, không mùi, không vị, không cầm, không nắm được. Vậy sao phải tin vào một thứ hư ảo như thế?

Nhưng anh đã đến, anh làm cho tôi biết và tin rằng tình yêu là có thật. Anh làm cho tôi tin anh yêu tôi, tin rằng dù có chuyện gì xảy ra, dù tôi có làm tổn thương anh thế nào anh vẫn yêu tôi. Và anh cũng cho tôi biết thế nào là vị của tình yêu.

Anh yêu tôi bằng một tình yêu đơn thuần, không vị lợi. Với anh yêu chỉ là yêu. Anh cố gắng đáp ứng những yêu cầu trẻ con, vô lý của tôi, ngay cả cái tính bướng bỉnh hiếu thắng anh cũng cố chiều coi đó là điểm đáng yêu. Anh cho tôi cảm giác trên đời này ngoài bố mẹ thì anh là người yêu thương tôi hơn cả. Dĩ nhiên tình yêu đâu chỉ có vị ngọt như thế, nó cũng có cả những vị mặn của nước mắt chứ. Yêu mà, đâu ai tránh được những lúc hờn mát nhau, nhưng có lẽ anh không có cách nào thắng được những giọt nước mắt của tôi, nên anh lại nhận sai, lại đổ dành tôi như đứa trẻ.

Tôi vẫn mãi nghĩ tình yêu sẽ mãi như thế, chúng tôi sẽ sống trong cuộc sống màu hồng như vậy. Nhưng ai rồi cũng lớn lên cũng phải đối mặt với những màu sắc khác của cuộc sống.

Biến cố xảy ra khi bố anh bị bệnh mất, mẹ anh có người khác. Anh vẫn yêu tôi, chúng tôi vẫn bên nhau. Nhưng anh lại trở lại với những thú vui trước kia, trò chơi không mới lạ, nhưng anh lại đam mê cảm giác bởi những thứ thuốc kích thích, chiếu bạc, quán bar mới là nhà. Anh vẫn là anh vẫn yêu chiều, vẫn cho tôi tình yêu màu hồng. Nhưng rồi tình yêu đó dần chuyển màu bởi những thú vui kia. Anh càng ngày càng lao vào như con thiêu thân. Tình yêu cũng có lúc thua bi thảm như vậy. Lời chia tay cũng chỉ sớm muộn.

Nhưng dù tình yêu thua, nhưng tôi vẫn tin vào lời: “Anh yêu em, mãi yêu em” của anh.

Chia tay được một thời gian ngắn, vô tình online ngồi nói chuyện. Trời! Chuyện gì thế này, một người từ 75kg xuống 55kg trong có vài tháng, anh không còn là anh nữa: nói chuyện bất cần, không ăn, không uống, chỉ mong được chết thôi sao? Sao anh có thể nghĩ như vậy được chứ? Thứ thuốc mà người ta gọi là “đá” đó là gì mà sao nó hủy hoại anh như thế này?

“Anh có biết anh như vậy em đau lòng lắm không? Anh đang hành hạ bản thân mình hay anh hành hạ chính em?”

Và tôi đã nghĩ ra một cách, nói xoáy vào sĩ diện đàn ông, nhục mạ, thậm chí lấy bản thân mình ra đánh cược, nhưng tất cả đều không vực anh dậy nổi. Cuối cùng khi lơ lửng nhắc đến bố mẹ anh, anh nổi khùng nói tôi: “Cút”

Từ đó chưa bao giờ anh nói ra, cho dù tôi chọc giận anh thế nào. Lần này anh giận thật, giận đến đỉnh điểm rồi. Nhưng tôi lại thấy có chút hi vọng, bố mất, mẹ có người khác, thì chỉ còn em trai anh là điểm tựa cuối cùng. Anh thương nó nhất mà. Tôi đã lấy việc đó để buộc anh phải thay đổi bản thân. Không biết có kết quả hay không nhưng đêm đó tôi đã khóc, khóc một đêm, vì em biết sau khi nói ra những lời như vậy, anh sẽ không bao giờ còn có thể yêu tôi được nữa. Tôi mất anh thật rồi.

Nhớ valentine anh nói:

- Vợ ngốc, em thì cái gì cũng chỉ được vừa phải, không ngọt quá, không được đắng quá. Socola loại nào em cũng chê.

- Dĩ nhiên rồi, socola là hương vị của tình yêu mà: ngọt quá sẽ ngán, đắng quá sẽ khó ăn, vị thanh thanh vừa phải mới là tình yêu bền nhất.

- Em phá lệ đi, ăn socola ngọt này đi, anh sẽ cho em tình yêu chỉ có ngọt nhưng sẽ không bao giờ ngán.

Nhưng hóa ra tình yêu ngoài vị ngọt, mặn, nó còn có vị chua xót, và vị đắng nữa. Anh lại lần nữa thất hứa với em rồi.

Ba năm sau, chẳng ai ngờ một người chưa tốt nghiệp nổi cấp 3 như anh mà lại là ông chủ một công ty lớn.

- Xin hỏi tổng giám đốc Phạm Nhật Minh, như anh nói có những lúc anh khó khăn vô cùng, anh muốn buông xuôi tất cả, vậy động lực là đâu để anh vượt qua tất cả ạ?

- Haha, tôi tưởng câu này cô phải biết hơn tôi chứ? Động lực à, là tại vì tôi yêu nhầm phải người con gái hám tiền, muốn bỏ tôi vì lúc đó tôi chẳng có gì trong tay, lại còn xúc phạm gia đình tôi.

- Xin hỏi anh một câu nữa thôi, anh đã thành công nhưng bên cạnh anh vẫn chưa có bóng hồng, không biết có phải vì cô gái đó mà anh không muốn yêu nữa không ạ?

- Cô ta đâu có gì mà để tôi không dám yêu nữa chứ, chỉ là tôi phải tìm người tốt một chút để cho cô ta thấy, việc không yêu cô ta nữa là may mắn cho tôi.

- Vâng chúc anh sớm tìm được hạnh phúc. Xin phép anh, báo ra chúng tôi sẽ gửi cho anh ạ.

- Cô Phương Nghi, tôi hi vọng cô viết một bài hay.

“Hay ư? Nghe anh kể về gian truân khó khăn khi lập nghiệp, anh có biết em đau thế nào không? Anh cố tình kể cặn kẽ vậy là để em viết bài báo hay, hay là anh cố tình đâm dao vào tim em?” Những lời này dù sao tôi cũng không dám nói, chỉ âm thầm nuốt nước mắt vào trong thôi.

- Cô xin tài trợ hay cô ra lệnh cho tôi tài trợ chương trình này? Thái độ cầu khẩn đâu? Hay cô vẫn nghĩ tôi còn yêu cô nên cô chỉ cần nói vài câu là được. Không cho tôi thấy thái độ cầu xin của cô thì tôi không ký.

Anh cố tình gây khó dễ, nhưng không hiểu sao, đứng trước anh, tôi lại không phản bác được. Dù biết lời anh nói là sai, nhưng tôi vẫn im lặng.

- Nay Nghi, tao vừa nghe tổng giám đốc bên tao nói ” vẫn yêu mày” là sao? Đừng nói với tao anh ấy là người mày chờ 3 năm nay nhé.

Loan cô bạn chơi thân từ sau khi chia tay anh. Tôi gặp Loan trong hoàn cảnh trở trêu, chia tay anh, tôi đi uống rượu một mình, say quá không về nổi, mà cũng không hiểu sao tôi lại ôm Loan khóc lóc kể lể, rồi Loan chẳng hỏi han

gì đưa tôi về nhà cô ấy. Từ đó chúng tôi thân nhau, Loan vẫn hay dí tay vào trán tôi mà nói: may mà hôm đấy gặp được người tốt như tao, chứ không may sang Trung Quốc vào lò mổ nội tạng rồi.

- Uhm

- Há? Vậy thì tao hiểu vì sao anh ý cứ làm khó mày, còn mày thì chẳng dám phản kháng câu nào rồi. Nhưng mày làm gì sai mà anh ấy cứ gây khó dễ mày như thế? Cái tính không chịu nhường ai của mày đâu? Sao không mắng cho ông ý một trận

- Mày bé mồm thôi, mày là nhân viên đấy. Thôi tao về làm lại báo cáo rồi mai sang, hôm nào gặp sau nhé.

Đã 2 tuần rồi, Minh hôm này cũng gây khó dễ từ câu chữ cho đến thái độ, và lời nói của anh luôn xoáy vào chuyện quá khứ:

Cô nghĩ cô là ai? Cô còn là người yêu tôi chắc.... Cô đã tìm được gã nào lo cho cuộc sống của cô chưa ? Bây giờ cô thấy tiếc tôi nên ngày nào cũng đến đây hả ?....

Nhưng đỉnh điểm là khi

- Sao ? Hay là cô hay lấy thân mình đổi lấy tài trợ ? Cô nghĩ bây giờ cô xứng để đổi với tôi sao ?

Không thể kiềm chế hơn tôi đã tát anh. – Anh đừng quá đáng, gần một tháng nay là chính anh yêu cầu tôi phải đến, tôi đã nhịn anh như vậy rồi anh đừng được nước làm tối.

Nói xong tôi chạy ra ngoài, vô tình lại gặp Loan.

- Nghi mày sao thế, sao khóc thế, tổng giám đốc làm gì mày ?

- Mày đừng hỏi nữa, tao về đây.

Loan không thể đứng nhìn như vậy được. Loan là người hiểu rõ Nghi đã phải chịu những dẫn vật tổn thương ra sao khi chia tay Minh mà. Xông thẳng vào phòng tổng giám đốc.

- Anh Minh, tôi luôn tôn trọng anh, anh tài giỏi, đối xử tốt với nhân viên, nhưng anh đừng quá đáng với Nghi như thế. Chia tay anh là do nó hay do bản thân anh, anh có biết thời gian chia tay anh nó...

- Cô thì biết gì, đi ra ngoài.

- Anh thử tìm nhật ký nó viết thì anh sẽ hiểu, nó viết trên máy tính .

Nghi viết nhật ký thì anh không bất ngờ, cô vốn giỏi văn mà. Nhưng trong nhật ký đó viết gì thì lại làm anh tò mò. Anh có nên lấy máy tính cô để xem không?

Ra khỏi phòng anh, đã dự tính trước anh sẽ làm khó, nhưng không nghĩ anh lại làm đến mức này. Đối mặt với người mình yêu suốt 8 năm, người luôn chiều chuộng, luôn là nơi chôn bảo táp cuộc đời để mình sống cuộc sống yên bình nhất nay lại gây khó dễ không biết nên có cảm giác gì nữa. Tôi nên vui vì anh đã thành công? Tôi nên buồn vì anh làm khó mình? Tôi nên giận vì anh không hiểu những gì tôi đã làm vì anh? Thật sự không dám suy nghĩ cảm giác trong lòng. Ba năm qua, dù biết không thể quên anh, vẫn hi vọng một ngày nào đó lại được nép trong vòng tay ấy. Nhưng dù hi vọng thì cũng biết điều đó là rất khó. Ba năm qua luôn đấu tranh với việc anh có thể tự đứng lên được nữa không? Mong là anh sẽ đứng lên được. Nhưng anh đứng lên được thì cũng đồng nghĩa người anh cần không phải là tôi nữa.

Đang không biết phải nói với cấp trên thế nào khi để mất nguồn tài trợ lớn này thì điện thoại reo.

- Alo

- Nghi hả? Giám đốc bên Tân Sơn vừa gọi điện xin lỗi em và mong anh cho em nghỉ 2 ngày để chuộc lỗi. Em cứ nghỉ đi nhé, không trừ lương, trừ phép gì đâu. Vậy nhé

Làm gì có chuyện tốt thế, sắp nổi tiếng khắt khe, với lại cái người vừa hành hạ mình sao tự nhiên tốt thế. Kệ cái kiểu vừa đấm vừa xoa này, cứ biết nghi đã, chứ đến công ty cũng chẳng làm gì nổi với cái tâm trạng này.

- Anh nể chú lắm đấy, bây giờ chú cho người sang lấy máy tính cái Nghi đi.

Nhưng mà đừng làm gì mất dữ liệu đấy nhé. Nghi mà không nộp bài là anh lao đao đấy.

- Em biết rồi, cảm ơn anh nhé.

Minh cấp tốc cho người lấy máy tính của Nghi về, mất một thời gian tìm tất cả các ổ mới thấy file nhật ký.

Ngày ... tháng ... năm...

Vết thương đau rồi sẽ lành, cố lên

Heo béo, chồng hứa là ăn đúng giờ đấy nhé.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay trời mưa to, bão heo ọ, đổ cây, may mà em vừa về sợ quá. Mưa to ầm ầm, em sợ lắm. Nếu có anh ở đây anh sẽ cười em ngốc ở trong nhà còn sợ nhưng vẫn ôm em anh nhỉ?

Trời đang mưa bão, anh đừng đi ra ngoài nhé

Ngày... tháng ... năm...

Em ốm mất rồi, anh cũng giữ sức khỏe nhé, đừng tắm đêm ốm anh ạ

Ngày.... Tháng ... năm...

Trời toàn 40 độ này sao mà chịu được anh nhỉ, nên anh phải giữ sức khỏe hơn nha.

Ngày.... Thángnăm....

Hôm qua đi đường em chợt nhớ ra là mình nên có điều khoản kể cả cãi nhau chồng hoặc vợ đều phải ôm đối phương. Vì bây giờ đi đường em rất kỳ thị các đôi ôm nhau. Em hâm thật yêu nhau thì không nghĩ đến khi chia tay mới nghĩ ra.

Ngày... tháng ... năm

Không biết anh có người yêu mới chưa nhưng anh không được đưa em ấy đi đến những nơi em đã đưa anh đến (đưa đi là thật đấy). Không được nói những câu đã nói với em, không được chiều em ấy như đã chiều em, không được...

Em đánh đá nhĩ, nhưng mà em tham lam quá anh ạ, anh có còn là của em đâu mà em được cái quyền đó.

Ngày... tháng ... năm....

.....

Trời, vừa nghỉ 2 ngày, đi làm đã phải đến công ty ác ma đó, lại gặp anh...

- Tổng giám đốc, chào anh tôi...

- Chúng ta đi luôn

- Đi? Đi đâu?

Tại nhà hàng.

- Sao lại đưa tôi đến đây?

- Đây là nhà hàng không đến ăn thì làm gì.

- Nhưng chúng ta cần bàn về tài trợ mà.

- Chẳng lẽ cô không bao giờ vừa ăn vừa bàn à. Ăn đi

Một lúc sau, có một bé gái dễ thương chạy đến đưa cho Nghi một con hạc giấy và nói

- Con chúc cô luôn xinh đẹp

Tiếp sau đó từng bạn nhỏ xuất hiện và mỗi bạn đều đưa cho Nghi một con hạc giấy và nói một lời chúc:

- Con chúc cô luôn khỏe mạnh

- Con chúc cô luôn vui vẻ
- Con chúc cô luôn hạnh phúc
- Con chúc cô....

Đến khi cả một bên bàn của Nghi toàn là hạc giấy. Minh nói :

- Thử gỡ hạc giấy ra xem bên trong đi.

Dù nửa tin nửa ngờ nhưng Nghĩ cũng mở ra. Bên trong có một hàng chữ

Anh xin lỗi

Mỗi con hạc đều có hàng chữ:

Anh biết sai rồi

Anh yêu em

Anh chưa bao giờ hết yêu em

Anh chỉ có một người vợ đó là em

Lấy anh nhé

....

- Nghi lấy anh nhé.

Không biết từ bao giờ Minh đã cầm bó hoa và hộp nhẫn đến bên Nghi.

- Sao anh lại...

- “Em yêu anh, thật đấy, em nói những lời quá đáng với anh chỉ muốn anh có trí tiến thủ, làm nên sự nghiệp thôi. Bây giờ anh đã làm được rồi, em lại hi vọng anh được hạnh phúc”

- Anh!!!

- Đừng trừng mắt với anh như thế, anh xin lỗi anh đã đọc nhật ký của em mà không nói gì, nhưng không đọc sao anh biết được em còn yêu anh nhiều như vậy.

Nghi anh xin lỗi, thời gian qua đã làm tổn thương em. Tha lỗi cho anh nhé. Nhưng vì anh quá hận, có yêu nên mới hận, anh luôn yêu em chưa bao giờ thay đổi, lấy anh nhé, để anh có cơ hội sửa sai.

Nở nụ cười tinh nghịch vốn có – Em... sẽ nhận hoa nhưng không nhận chiếc nhẫn này. Em đã có chiếc nhẫn giá trị hơn rồi.

Nghi tháo chiếc vòng trên cổ xuống đưa ra chiếc nhẫn bạc.

- Anh còn nhớ chiếc nhẫn này không? Em luôn mang nó theo, hi vọng một ngày anh lại đeo nó cho em

Sao Minh quên được chiếc nhẫn này chứ, đây là nhẫn cặp của anh với Nghi trên còn khắc chữ cái tên của hai người mà. Minh cũng đưa ra chiếc nhẫn của anh cho Nghi.

Minh cầm tay Nghi nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út, thì thầm bên tai Nghi

- Anh yêu em

- Heo ngốc, em cũng yêu anh.

Tình yêu còn một vị hạnh phúc nữa.